

man lod sig skræmme af disse Skræmme-billeder, som opstilles af, hvad Kapitalisterne kunne ventes at gøre, naar man vil beskatte dem, saa vilde det dog i og for sig ikke være nogen Hindring for, at man gik til den anden Form for Formuebeskatningen, som her er foreslaaet, nemlig Ejendomsskylden. Ogsaa den har mødt nogen Kritik fra forskellige ærede Medlemmer, og særlig har det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds atter gentaget den Vanskelighed, han fandt i Forstaaelsen af Lovforslagets Bestemmelser om Ejendomsskyldens Ansettelse efter § 2, og han har atter fremhævet, at det var jo dog besynderligt, at man valgte en forskellig Vurderingsmaade, eftersom Ejendommen dreves af Ejeren selv eller var bortforpagtet. Det forekommer mig, at dette er ganske naturligt. Hvor Ejendommen er bortforpagtet, har Ejeren jo intet med Driften at gøre, men har en bestemt Kapitalindtægt, som man derfor ganske naturligt kapitaliserer, som man finder, hvilken Værdi Ejendommen har for ham, og den Værdi har han uden Arbejde fra sin Side Indtægten af; dermed løses det Spørgsmaal ganske simpelt. Men den Udvej har man ikke, hvor Ejeren driver Ejendommen, og derfor nødes man til at gaa ud fra, hvad Ejendommen skønnes at kunne indbringe Ejeren. Den Vurdering mener jeg er ganske naturlig, og den foregaar efter et almindeligt Skøn over, hvorledes en saadan Ejendom i Almindelighed kunde ventes dreven, og hvilket Udbytte der da almindeligt kunde ventes deraf.

Naar det ærede Medlem endvidere gjorde gældende særlig over for det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup), at tvungen Selvangivelse dog ogsaa er kendt andet Steds, skal jeg dertil svare: Ja, tvungen Selvangivelse af Indkomst, men ikke tvungen Selvangivelse af Formue. Det kendes, saa vidt mig bekendt, kun et eneste Sted, nemlig i Staten Ohio i Amerika, og der har det givet de sørgeligste Resultater. Alle andre Steder har man undgaaet det; selv i Preussen, som man har taget til Mønster for det hidtil foreliggende Indkomstskatteforslag, har man ikke turdet gaa til Gennemførelse af tvungen Selvangivelse paa Formuen. Det ærede Medlem erkendte desuden, at der ikke ved Skattekommissionens Forslag kunde være Tale om at redde Landbruget, men han mente, at det endnu mindre rededes ved Regeringens Forslag. Det har heller ikke været Regeringens Tanke, at overhovedet en Skattereform kunde redde Landbruget. Det, der er den naturlige

Opgave for denne Skattereform, er at fjerne en Ubillighed eller Uretfærdighed, derpaa sigter ogsaa Regeringens Skatteforslag. Men de Lettelser, der gennem en Skattereform kunde naas, vilde altid blive ret begrænsede, fordi det dog er givet, at selv om man ophæver visse Skatter, maa man paalægge Ejendomsbesidderne andre Skatter til Gengæld, og enten den ene eller den anden Form derfor vælges, vil det kun blive et Gradsspørgsmaal, om det bliver noget mere eller noget mindre; men paa Forhaand er det ikke det, der er Synspunktet for Bedømmelsen af de forskellige Forslag, om de mere eller mindre redde Landbruget. Dette Spørgsmaal ligger overhovedet ikke særlig for over for dette Forslag. Jeg kan forstaa, at man kommer ind paa det, skønt jeg ikke heller tror, at det der er ganske paa sin Plads, men jeg kan forstaa, at man kommer ind paa det, naar man kommer til Spørgsmaalet om Skatteoverførelse fra Staten og Tilskuddet til Kommunerne. Men her er Tale om en Reform af Skatterne til Staten, saa her vil dette Spørgsmaal ikke kunne spille nogen Rolle. Naar det blev gjort gældende, at dette Forslag, hvis det gennemførtes, slet ikke vilde stille Landejendomsbesidderne bedre, end de nu ere stillede ved Land- og Ligningsskatten, saa vil jeg dertil svare: Det har netop ogsaa for dem i deres indbyrdes Forhold den Fordel, at det lægger Skatten for dem paa et retfærdigere Grundlag, end Tilfældet er ved Beskatningen af Hartkorn, og den ligger her paa et bredere Grundlag. Den inddrager de Ejendomme under Beskatning, som nu staa som væsentlig fritagne, og som derved ogsaa fremkalder en Følelse af Forurettelse hos Landbruget; og endelig giver dog Forslaget ogsaa Landbruget, selv om Skatten nominelt vil blive temmelig nøje tilsvarende, Adgang til at fri sig for en saa stor Del af Ejendomsskatterne, som svare til Prioriteterne, altsaa den Del af Ejendommen, som de faktisk ikke eje. Ogsaa dette anser jeg for en væsentlig Fordel for Ejendomsbesidderne. Jeg tror saaledes, at man maa sige, at denne Reform dog ogsaa for Landbrugerne og Landejendomsbesidderne i det hele taget vil være af Betydning og gennemgaaende være en Fordel. Og at der er taget lempeligt paa Landbefolkningen, det tror jeg dog, man maa erkende efter den Maade, der er valgt her, at slaa Formue- og Indkomstskatten for deres Vedkommende sammen i en Skat.

Det var jo da ogsaa ret karakteristisk, at det ærede Medlem for 10de Kreds